

[Gudrun Jensen.]

på et par væsentlige områder. De har haft meget svært ved at lære to af vor skoles hovedfag, dansk og historie, som de nok i de fleste tilfælde så at sige ingen systematisk undervisning har modtaget i. Selv om børnene derfor ved hjemkomsten kan være overkvalificerede i engelsk eller fransk og måske også i matematik og fysik, savner de de nødvendige forudsætninger i modersmålet og dansk historie, som kræves, for at de kan blive optaget i et til deres alder og almindelige evner svarende skoletrin i den offentlige danske skole. I mange tilfælde sættes de derfor et år tilbage i deres skolegang for at indhente det forsømte. Det er synd for disse børn og deres forældre, der ofte meget vanskeligt kan acceptere de danske skolemyndigheders, jeg understreger, korrekte negative eller afvisende afgørelser i disse sager. Mange små tragedier af den slags kunne undgås, hvis børnene under deres udenlandsophold havde haft adgang til at få nogen supplerende undervisning navnlig i de to nævnte fag. Jeg er realistisk nok til at

Tredje næstformand (From): Det ærede medlems taletid er udløbet. Kan det ærede medlem finde en afslutning?

Gudrun Jensen: Ja, det er ganske kort. Jeg er realistisk nok til at erkende, at en sådan særundervisning kun kan foregå på steder og i regioner, hvor et relativt stort antal børn af danske tjenestemænd opholder sig, f. eks. i New York, Bruxelles og London, men vil undervisningsministeren foranledige, at der på sådanne, skal vi sige store steder stilles en kvalificeret dansk lærer til rådighed for undervisning af disse børn i dansk og historie?

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg er meget vel klar over det problem, fru Gudrun Jensen rejser her; det er jo et problem for mange forældre, der opholder

sig i udlandet med børn i den undervisningspligtige alder.

I den forbindelse må man dog nok gøre opmærksom på, at et par års ophold i udlandet kan være en så berigende og modnende oplevelse for børnene, at det fuldt ud opvejer ulemperne. Problemet kan vel heller næppe som i spørgsmålet begrænses til børn af tjenestemænd, der er udsendt i offentligt hverv; andre danskere, der i nogle år må opholde sig i udlandet, kan med god ret kræve, at deres børn ikke stilles ringere end børn af udsendte tjenestemænd.

Endelig vil jeg gerne anføre, at man i Danmark følger en meget liberal tradition, sådan at forstå, at det danske skolevæsen er meget velvilligt indstillet over for børn, der skal optages i skolen efter nogle års ophold i udlandet. Man søger i videst muligt omfang at optage børnene i det klassetrin, de aldersmæssigt tilhører, eventuelt mod at foranledige, at der gives dem ekstraundervisning i enkelte fag. Meget hyppigt er de læseplaner, børnene har fulgt i udlandet, ikke ringere, men blot forskellige fra de danske, og både skoler og ministerium har ofte og i stort omfang etableret ordninger med aldersmæssigt normal indpasning, men fundet en ekstraundervisning efter hjemkomsten nødvendig.

Jeg tror, at denne liberale indstilling over for disse problemer er i stand til i de allerfleste tilfælde at hjælpe sådanne børn over de vanskeligheder, de måtte kunne have, specielt, erkender jeg, i de to fag, som fru Gudrun Jensen omtalte. Men noget tilsagn om at ville gennemføre en generel ordning med at stille en lærer til rådighed for danske i udlandet selv i områder, hvor der findes forholdsvis mange danske, er jeg desværre ikke i stand til at give.

Gudrun Jensen: Jeg vil gerne takke ministeren for det udtømmende svar, som jeg vil videregive til de forældre, der har forespurgt.

Hermed sluttede spørgsmålet.